# Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, Mgr. Jana Passera, JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: N. V., zastoupena JUDr. Miroslavem Soukupem, advokátem se sídlem Praha 9, Na Harfě 7, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní přihrádka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2005, čj. OAM-1171/VL-07-11-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 11. 2006, čj. 64 Az 89/2005 - 17,

takto:

I. **Kasační stížnost se odmítá pro nepřijatelnost.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

III. **Odměna ustanoveného zástupce stěžovatelky advokáta JUDr. Miroslava Soukupa se určuje částkou 4800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.**

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou dne 12. 1. 2007 se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 11. 2006, čj. 64 Az 89/2005 - 17, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 7. 2005, čj. OAM-1171/VL-07-11-2005. Tímto správním rozhodnutím byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Současně byla podána žádost o přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde samo podání kasační stížnosti má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Krajský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně do České republiky přicestovala dne 13. 5. 2001, v žádosti o udělení azyl ze dne 27. 6. 2005 uvedla, že tak učinila kvůli tomu, že ji bil přítel (zástupce ředitele tamní policie) a když ho chtěla opustit, vyhrožoval jí i jejím rodičům. Na Ukrajině dala věc k soudu a oznámila ji na policii, ale nic se nestalo. Po vypršení víza pobývala v České republice nelegálně, přibližně před dvěma lety ztratila pas.

Dne 29. 5. 2005 došlo rozhodnutím Policie ČR ke správnímu vyhoštění žalobkyně na dobu tří let, podala proto žádost o azyl. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu uvedla, že se bojí vrátit do vlasti kvůli příteli. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobkyně podala žádost o udělení azylu bezprostředně poté, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění a nebylo prokázáno, že by žalobkyně splňovala některou z podmínek pro udělení azylu.

Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení otázky přijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.), tedy otázky, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.[1]

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť se domnívá, že při zjišťování skutkové podstaty správním orgánem byl porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Konkrétně pak bylo porušeno ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, tedy nebyl spolehlivě zjištěn stav věci.

Stěžovatelka namítá, že ačkoliv měl žalovaný k dispozici informaci, že se stěžovatelka obrátila na ukrajinskou policii a na soud, neučinil další potřebná šetření, aby si ověřil jejich věrohodnost a vyhodnotil jejich závažnost.

Dále stěžovatelka tvrdí, že v zemi původu je ohrožena na životě a že se v jejím případě jedná o důvody humanitární, na základě kterých by jí mohl být udělen azyl dle § 14. Odvolává se na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, poukazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Cruz Varas a ve věci Vilvarajah a dovolává se názoru na pronásledování v Příručce postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků.

[1] Všechna zde uvedená rozhodnutí jsou publikována na www.nssoud.cz

Ohledně námitek stěžovatelky Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí ze dne 12. 1. 2005, čj. 4 Azs 300/2004 - 36, kde vyslovil, že byla-li žádost o azyl podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele, a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 325/1999 Sb., nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu. Obdobně pak rozhodl v rozhodnutí ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 7/2003 - 60 či v rozhodnutí ze dne 18. 12. 2003, čj. 6 Azs 45/2003 - 49.

Naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu, vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona. Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona). (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, čj. 4 Azs 23/2003 - 65). Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Protože nebyl shledán ani žádný další důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, lze shrnout, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy nutno ji ve smyslu § 104a s. ř. s. považovat za nepřijatelnou a odmítnout ji.

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 2 s. ř. s., dle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. Miroslav Soukup (usnesení ze dne 11. 4. 2007, čj. 64 Az 89/2005 - 32), v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a doplnění kasační stížnosti, a dále 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů [§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů], celkem 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu